

การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบท

Contextual guessing strategies for teaching English vocabulary

ณัฐพล คุปต์ธนโรจน์^{*}, บุษกร วิชชุลดา^{**}, กรรณิการ์ ซอไม้ทอง^{***}

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอความสำคัญของกลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทและเพื่อเสนอแนวทางการใช้กลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทในชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ คำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้เรียนจะประสบกับปัญหาในการอ่านได้หากผู้เรียนมีปริมาณคำศัพท์ไม่เพียงพอ ในการจัดการกับปัญหานี้ผู้เรียนต้องมีวิธีการเรียนคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพ การเดาคำศัพท์จากบริบทจึงเป็นอีกหนึ่งกลวิธีที่มีประสิทธิภาพในการช่วยผู้เรียนให้เข้าใจเนื้อหาที่อ่านและยังช่วยเพิ่มปริมาณคำศัพท์ได้ นอกจากนี้กลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้นและเพิ่มความคงทนในการจำได้อีกด้วย จากประโยชน์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรสอนการใช้กลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทแก่ผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง

คำสำคัญ การสอนคำศัพท์ กลวิธีการเรียนคำศัพท์ การเดาคำศัพท์จากบริบท

Abstract

The purposes of this article are to show the importance of guessing word meanings from context clues and to explain how this strategy is effectively used in class. Due to the fact that vocabulary is one of the significant components of learning English, learners who lack adequate vocabulary always encounter considerable difficulty during reading. To overcome reading difficulty, it is crucial

^{*} อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรังสิต

^{**} และ ^{***} อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ มหาวิทยาลัยรังสิต

for English learners to be equipped with an effective means of learning new words. Guessing word meanings from context clues is one effective vocabulary learning strategy enabling learners to comprehend reading material and to increase their vocabulary size. In addition to vocabulary expansion, context clue strategies make a new word more memorable and aid in retention. According to the mentioned benefits, it is imperative that instructors teach students to use context clue strategies.

Keywords: Vocabulary teaching, Vocabulary learning strategies, Context clues

บทนำ

คำศัพท์ (Vocabulary) เป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการอ่านและยังเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญที่นำมาใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นการขาดความรู้ด้านคำศัพท์จึงมีผลโดยตรงต่อการสื่อสาร หากผู้เรียนที่รู้คำศัพท์ไม่มากจะพบปัญหาระหว่างการใช้ทักษะรับสารและส่งสารในภาษาต่างประเทศ (Nation 1990: 1-2) สอดคล้องกับวิลคินส์ (Wilkins, อ้างถึงใน Scott Thornbury 2002: 13) ที่ระบุว่าถ้าผู้เรียนขาดความสามารถทางไวยากรณ์ยังสามารถสื่อสารได้เล็กน้อยแต่หากขาดความรู้ด้านคำศัพท์จะไม่สามารถสื่อสารได้เลย การไม่รู้คำศัพท์จึงเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาการอ่านไม่เข้าใจ ฟังไม่รู้เรื่อง ไปจนถึงพูดและเขียนไม่ได้ ดังนั้นผู้เรียนที่ต้องการเรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ จำเป็นต้องรู้คำศัพท์จำนวนมากพอ และผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญในการหาวิธีการเรียนการสอนคำศัพท์ที่เหมาะสมมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในด้านคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ แต่การที่จะให้รู้ศัพท์ทั้งหมดเป็นเรื่องยาก ดังนั้นกลวิธีการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทจึงเป็นแนวทางวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยตีความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้ได้ (ทฤษฎีเตียวรัตนสกุล 2552: 17)

ความสำคัญของคำศัพท์

คำศัพท์คือคำที่ใช้ในการสื่อสารทั้งในการฟัง พูด อ่านและเขียน อาจเป็นคำหรือกลุ่มคำสำหรับภาษาใดภาษาหนึ่งของผู้พูดอาจจะใช้สื่อความหมายในแต่ละภาษา นอกจากนี้ยังหมายถึง คำทุกคำในภาษาที่เป็นที่รู้จักของแต่ละบุคคล (Hatch and Brown 1995: 1; Lehr, Osborn, and Hiebert 2004; McArthur 1992: 363) การรู้คำศัพท์มีความสำคัญอย่างมากต่อทั้งทักษะฟัง พูด อ่านและเขียน คำศัพท์เปรียบเหมือนอวัยวะและเนื้อของภาษา ถ้าผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์ที่ถูกต้องจะ

ไม่สามารถแสดงศักยภาพของการใช้โครงสร้างภาษาได้ ดังนั้นหากผู้เรียนมีปริมาณคำศัพท์ไม่เพียงพอจะทำให้เกิดปัญหาระหว่างการใช้ทักษะรับสารและส่งสารในภาษาต่างประเทศได้ (Harmer 1991: 153; Nation 1990: 1-2) ดังนั้นการสอนคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก บล็อกโควิกส์ และฟิชเชอร์ (Blachowicz and Fisher 2005: 5) ราซินสกี พาเดคและนิวตัน (Rasinski, Padak and Newton 2008: 18-22) และเนชั่น (Nation 2003: 385-389) ได้มีความเห็นในทางเดียวกันว่าผู้สอนจำเป็นต้องสอนกลวิธีในการหาความหมายของคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียน กล่าวคือให้ผู้เรียนควรรู้วิธีการจัดการกับคำศัพท์ที่มีปัญหาได้การสอนกลวิธีหรือกระบวนการต่างๆ ในการหาความหมายของคำศัพท์

กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท

การเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท เป็นหนึ่งในวิธีที่นิยมใช้เพื่อพัฒนาคำศัพท์ เนื่องจากผู้อ่านสามารถนำกลวิธีนี้ไปใช้ในการอ่านได้อย่างอิสระโดยไม่ต้องพึ่งพจนานุกรมหรือผู้สอน ได้มีงานวิจัยสนับสนุนการเดาคำศัพท์จากบริบทว่าเป็นวิธีการสอนที่ได้ผลทำให้ผู้เรียนสามารถเพิ่มปริมาณคำศัพท์ได้ ผู้อ่านส่วนใหญ่มักจะอนุมานความหมายของศัพท์คำนั้นจากคำที่อยู่รอบๆ โดยผู้สอนควรแสดงวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง (Blachowicz and Fisher 2005: 9-19; Gairn and Redman 2006: 73-85; Thornbury 2002: 100-116; วิสาข์ จิตวิวัฒน์ 2543: 74-103)

การเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทเป็นวิธีที่ผู้อ่านใช้เพื่อหาความหมายของคำโดยดูจากความสัมพันธ์ของคำกับข้อความหรือประโยคที่แวดล้อมคำนั้นๆ อยู่ โดยข้อความหรือประโยคที่แวดล้อมจะนำเสนอความหมายของคำนั้นๆ ไว้ เป็นการวิเคราะห์ข้อความแวดล้อม (Contextual analysis) เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถตีความคำศัพท์ที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคยได้โดยดูจากตัวชี้แนะในบริบท (Context clues) ซึ่งอาจเป็นคำ วลี ประโยค ข้อความ หรือเครื่องหมายวรรคตอนใดๆ ก็ได้ โดยผู้อ่านนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ในการเดาหรือการหาความหมายของคำศัพท์นั้น ตัวแนะจากบริบทช่วยให้ผู้อ่านทราบความหมายที่ถูกต้องชัดเจนของคำที่ไม่รู้จักโดยไม่ขัดจังหวะการอ่านด้วยการเปิดพจนานุกรมเพื่อหาความหมายคำศัพท์ (Klingner, Vaughn and Boardman 2007: 66; ทนุ เตียวรัตนสกุล 2552: 11; สุนิจ สุตถนพวิบูลย์ 2550: 2)

ตัวชี้แนะในบริบท (Context clues)

ในการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทผู้เรียนจำเป็นต้องรู้จักตัวชี้แนะในบริบท (Context clues) ที่ผู้เขียนทิ้งไว้โดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำศัพท์

ที่ยากหรือคำศัพท์ที่ไม่พบตามปกติ ตัวชี้แนะอาจจะปรากฏภายในประโยคเดียวกันกับคำศัพท์ที่ต้องการจะสื่อความหมาย หรืออาจจะปรากฏอยู่ประโยคก่อนหรือหลังที่คำศัพท์นั้นๆ ปรากฏอยู่ ตัวชี้แนะอาจนำเสนอความหมายหรือนำเสนอตัวอย่างของคำศัพท์ที่ต้องการจะสื่อความหมาย ผู้เขียนอาจนำเสนอความหมายของคำศัพท์ในรูปแบบความหมายเหมือนหรือความหมายตรงกันข้าม (Klingner, Vaughn and Boardman 2007:152; Tanthanis 2009: 1)

เอกสารและงานวิจัยของผู้เชี่ยวชาญทางในการสอนคำศัพท์หลายท่านที่กล่าวถึงประเภทของตัวชี้แนะในบริบทประเภทต่างๆ จะเห็นว่ามิตัวชี้แนะในบริบทมีหลายประเภทซึ่งมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป (ตารางที่ 1) (Baumann and Kame'enui 2004: 168-169; Rubin 1993: 253-257; Silberstein 1994: 109; Sinatra and Dowd 1991: 224-229; ทนุ เตียวรัตน์กุล 2549:12-21; สุณีจ สุทัศน์วิบูลย์ 2550: 4-17; สุรณี แก้วกลม 2542: 13-35)

ตารางที่ 1 ประเภทตัวชี้แนะในบริบทที่ปรากฏในเอกสารและงานวิจัยที่อ้างถึงกลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบท

Baumann Kame'enui (2004)	Silberstein (1994)	Rubin (1993)	Sinatra and Dowd (1991)	ทนุ เตียวรัตน์กุล (2549)	สุณีจ สุทัศน์วิบูลย์ (2550)	สุรณี แก้วกลม (2542)
1. Word definition 2. Synonyms 3. Appositives 4. Mood, tone, setting 5. Antonyms 6. Examples 7. Summary 8. Figurative language	1. Synonym in apposition 2. Antonym 3. Cause and effect 4. Association between an object and its purpose or use 5. Description	1. Definition 2. Example 3. Comparison 4. Contrast 5. Synonyms 6. Antonyms 7. Description 8. Explanation	1. Anaphoric relations 2. Appositive structure 3. Direct explanation 4. Restatement 5. Example or illustration 6. Summary 7. Experience 8. Comparison and contrast 9. Figures of speech 10. Cause and effect 11. Mood and tone 12. Serial comma	1. Definition 2. Restatement 3. Comparison and contrast 4. Example 5. Experience and influence 6. Modifier 7. Cause and effect 8. Summary	1. Definition 2. Restatement 3. Similar meaning 4. Opposite meaning 5. Example 6. Description / explanation 7. Familiar words	1. Definition 2. Restatement 3. Example 4. Contrast and negation 5. Cause and effect 6. Synonym 7. Situation and explanation

การสังเคราะห์โดยพิจารณาจากคำอธิบายลักษณะของตัวชี้แนะในบริบทแต่ละประเภท และการปรากฏร่วมของตัวอย่างของประเภทตัวชี้แนะในบริบท สามารถสรุปประเภทของตัวชี้แนะในบริบทได้ทั้งสิ้น 13 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทคำจำกัดความ (Direct definition clues) คือตัวชี้แนะที่นำเสนอคำจำกัดความให้แก่ผู้อ่าน เป็นการบอกความหมายของคำศัพท์ยากโดยตรง โดยนำเสนอเป็นคำจำกัดความโดยสมบูรณ์หรือในบางกรณีคำจำกัดความจะถูกละทิ้งอยู่ระหว่างเครื่องหมายต่างๆ ตัวชี้แนะประเภทนี้ ได้แก่ to be, mean, to be called, to be defined as, to be known as, to be a type of, refer to, to be defined as, to be described as ตัวอย่างเช่น

*Many animals live only by killing other animals and eating them. They **are called predatory animals.*** (ทฤษฎีวรัถนกุล 2549: 13)

2. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทการเปรียบเทียบความเหมือน (Comparison clues) คือตัวชี้แนะที่ผู้เขียนใช้เปรียบเทียบความเหมือน (Similarity) ระหว่างบุคคลแนวคิดหรือสิ่งของโดยผู้เขียนอาจจะใช้การเปรียบเทียบคำศัพท์นั้นๆ กับคำศัพท์ที่คิดว่าผู้อ่านคุ้นเคยหรือพบเห็นบ่อยๆ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำที่ไม่รู้ได้ หรืออาจใช้คำ หรือวลีแสดงความหมายที่เหมือนกัน (Synonym) กับคำศัพท์ที่ผู้อ่านไม่ทราบความหมาย โดยวางไว้ในข้อความถัดมา ตัวชี้แนะประเภทนี้ ได้แก่ as/as ... as, not as/so ... as, like/alike, likewise, similar to, resemble, as if/as though, similarly, in the same way, comparing และ compared with ตัวอย่างเช่น

*Many atolls can be found in the Pacific Ocean; **similarly**, other coral islands are found in the Caribbean Sea.* (ทฤษฎีวรัถนกุล 2549: 14)

3. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทการเปรียบเทียบความแตกต่าง (Contrast clues) คือตัวชี้แนะที่ผู้เขียนใช้วลี ข้อความหรือคำตรงกันข้าม (Antonym) ในการสื่อความหมายของคำที่ผู้อ่านไม่รู้ ในบางประโยคผู้อ่านสามารถตีความหมายของคำศัพท์ยากโดยดูจากข้อความที่ขัดแย้งกันตัวชี้แนะประเภทนี้ได้แก่ although, even though, though, but, yet, however, nevertheless, nonetheless, in spite of, despite, on the contrary, on the other hand, conversely, in contrast, while, whereas, rather than และ as opposite to ตัวอย่างเช่น

*I **detest** Japanese food, **but** my wife likes it.* (Tanthanis 2009: 2)

4. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทการให้ตัวอย่าง (Example clues) คือการนำเสนอความหมายของคำที่ไม่รู้ด้วยการให้ตัวอย่าง หรือข้อมูล ผู้เขียนจะใช้การยกตัวอย่างประกอบนี้เป็นตัวชี้แนะความหมายของศัพท์ที่ไม่รู้จัก และตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ผู้เขียนยกมาอธิบายประกอบมักเป็นข้อความที่ผู้อ่านส่วนใหญ่คุ้นเคยอยู่แล้ว ผู้อ่านจำเป็นต้องมีทักษะการคิดอย่างมีเหตุมีผล

พอสมควรจึงจะสามารถเข้าใจตัวชี้แนะประเภทนี้ได้ โดยผู้อ่านต้องใช้ความรู้เดิมประกอบในการเดาความหมายของคำศัพท์ ตัวชี้แนะประเภทนี้ได้แก่ with, e.g., such as, shows, like, especially, this, these, including, for example, as the following example, for instance ตัวอย่างเช่น

*At night, we sometimes saw some **nocturnal** animals, **such as** owls and bats.* (สุรณี แก้วกลม 2542: 20)

5. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทการกล่าวซ้ำ (Restatement clues) คือตัวชี้แนะที่ใช้การกล่าวซ้ำหรือกล่าวซ้ำ โดยผู้เขียนใช้คำ วลี หรืออนุประโยคที่ให้ความหมายหรือใจความเดียวกับคำที่อาจเกิดปัญหากับผู้อ่านได้ได้แก่ or, that is, that is to say, i.e., in other words, to put in another way, namely, เครื่องหมาย , — () ตัวอย่างเช่น

*When I visited Canada last February, the weather was **frigid**, **that is**, very cold.* (สุรณี แก้วกลม 2542: 16)

6. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทแสดงความสัมพันธ์เหตุและเป็นผล (Cause and effect clues) เป็นตัวชี้แนะประเภทบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่าง สาเหตุ (Cause) และผลลัพธ์ที่ตามมา (Result) จากสาเหตุนั้นๆ กล่าวคือเป็นตัวชี้แนะที่แสดงให้ผู้อ่านเห็นความสัมพันธ์ของคำศัพท์นั้นๆ โดยไม่ได้บอกความหมายตรงๆ ของคำศัพท์ ตัวชี้แนะที่บ่งบอกสาเหตุ ได้แก่ because, as, because of, owing to, due to, for, on account of, now that, since, as a result of, result from, be caused by, be brought about by, be affected by คำชี้แนะที่บ่งบอกถึงผลลัพธ์ ได้แก่, accordingly, hence, consequently, so, therefore, thus, so that และ in order that ตัวอย่างเช่น

*Nina got **drenched** during the rainstorm **because** she left her umbrella at her office.* (ทณ เตียวรัตน์กุล 2549: 18)

7. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทให้คำอธิบาย (Description clues or explanation clues) คือ ตัวชี้แนะที่ผู้เขียนกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดโดยนำเสนอในรูปแบบการอธิบายลักษณะหรือคุณสมบัติแต่ไม่ใช่การบอกความหมายหรือคำจำกัดความโดยตรง ซึ่งสามารถนำเสนอก่อนคำที่ต้องการจะสื่อความหมาย หรืออาจวางไว้ในประโยคเดียวกันหรือถัดมาเพื่อเป็นการสนับสนุนข้อความนั้นๆ ตัวชี้แนะประเภทนี้มักจะนำมาใช้อธิบายแนวคิดที่เข้าใจได้ยากหรือคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมที่ไม่สามารถให้คำจำกัดความได้โดยง่ายด้วยประโยคสั้นๆ ตัวอย่างเช่น

*The contestants were very angry about the result of the contest that a **skirmish** developed and the police had to break up.* (Tanthanis 2009: 3)

(The contestants were so angry about the result of the contest และ the police had to break up เป็นตัวชี้แนะที่สื่อให้เห็นว่า skirmish แปลว่า ต่อสู้)

8. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทประสบการณ์หรือการตีความ (Experience or inference clues) คือตัวชี้แนะที่ผู้อ่านใช้เดิมความรู้เดิม (Existing schema) หรือประสบการณ์เดิมในการเดาความหมายของคำที่ไม่รู้ ซึ่งผู้เขียนทำนายไว้ล่วงหน้าว่าผู้อ่านสามารถใช้ประสบการณ์ในการเดาศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยนั้นได้ ความหมายของคำศัพท์จะเป็นที่เข้าใจได้ก็ต่อเมื่อนั้นๆ มีส่วนเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้อ่านด้วยซึ่งอาจจะเกิดขึ้นโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้แล้วแต่สภาพการณ์ที่ผู้อ่านเคยประสบมาหรือมีความสามารถที่จะคิดคำนึงไปได้ไกลมากน้อยเท่าใด ตัวอย่างเช่น

*There was a great **catastrophe** in the town after the typhoon. The governor expected to restore calm rapidly.* (Tanthanis 2009: 2)

(ผู้อ่านสามารถเดาความหมายของคำว่า catastrophe จากประสบการณ์เดิมซึ่งทำให้เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองหลังจากประสบกับพายุไต้ฝุ่น catastrophe จึงหมายถึง หายนะ)

9. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทสรุปความ (Summary clues) คือตัวชี้แนะที่เกิดจากข้อมูล que ผู้เขียนให้มา ซึ่งผู้เขียนอาจใช้วิธีสรุปความคิดหรือใจความที่แสดงออกในลักษณะต่างๆ กันด้วย คำๆ เดียวหรือประโยคก็ได้ ผู้อ่านต้องใช้ความคิดวิเคราะห์สรุปเหตุการณ์หรือข้อมูลนั้น เพื่อตีความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้น ตัวอย่างเช่น

*Mrs. Nancy contributes money to the Red Cross, the Orphaned Children's Club, and the Cancer Society. She also volunteers many hours in the emergency ward of the hospital. She is indeed **altruistic**.* (ทณฺ์ เตียรรัตนกุล 2549: 18)

(ผู้อ่านสามารถสรุปหลังการอ่านได้ว่านางแนนซีเป็นคนเสียสละและมีความสุขส่วนตัวเพื่อช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยากดังนั้น altruistic หมายความว่าเห็นแก่ประโยชน์คนอื่น)

10. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทคำอุปมาอุปมัย (Figures of speech clues) คือตัวชี้แนะที่ผู้อ่านใช้คำอุปมาอุปมัยที่มีความหมายไม่ตรงตามปกติ เพื่อเปรียบเทียบลักษณะของสิ่งที่เป็นนามธรรมเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านมากขึ้น ซึ่งแบ่งได้หลายประเภท

Simile คือ การเปรียบเทียบอย่างตรงไปตรงมาโดยมักมีคำว่า like, as และ than เป็นตัวแนะ เช่น *Capillaries are **like** tiny pipelines that connect veins and arteries.*

Metaphor คือการเปรียบเทียบด้วยการกล่าวว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง โดยไม่มีคำที่แสดงการเปรียบเทียบ เช่น *You are the apples of my eyes.*

Personification เป็นการใช้ลักษณะของคนกับสิ่งที่ไม่ใช่คน เช่น *The warming sun caressed the land, drying it gently after many days of rain.* (Sinatra and Dowd 1991: 225)

11. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทอารมณ์และน้ำเสียง (Mood and tone clues) คือตัวชี้แนะที่ผู้เขียนสร้างอารมณ์ขึ้นให้สัมพันธ์กับความหมายของคำศัพท์ที่ผู้อ่านไม่รู้ เช่น

*The **tormented** animal screeched with horror and writhed in pain as it tried desperately to escape from the hunter's trap.* (Sinatra and Dowd 1991: 225)

12. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทความสัมพันธ์ที่ถูกอ้างถึง (Anaphoric relation clues) คือตัวชี้แนะที่ใช้อ้างถึงความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำ คำหนึ่งจะอยู่ในประโยคหนึ่งและถูกใช้แทนอีกคำหรือกลุ่มคำอื่นในประโยคก่อนหน้า โดยทั่วไปตัวชี้แนะประเภทนี้ใช้บุรุษสรรพนาม (Personal pronouns: I, me, we, us, you, he, she, it, they, him, her) และนิยมสรรพนาม (Demonstrative pronouns: this, that, these, those, who, whose, whom) ตัวอย่างเช่น

*The **philatelist** was searching through his large album. He had been collecting stamps for years.* (Sinatra and Dowd 1991: 224)

13. ตัวชี้แนะในบริบทประเภทลำดับตามเครื่องหมายจุลภาค (Serial comma clues) เป็นตัวแนะที่ผู้เขียนใช้เครื่องหมายจุลภาค (commas) ในการแยกคำในประโยค ซึ่งสามารถช่วยเพิ่มความเข้าใจผู้อ่านได้ ผู้เขียนอาจให้รายการคำศัพท์เป็นชุด (Words in a categories sequence) ซึ่งคำทั้งหมดนั้นอยู่ในกลุ่มเดียวกันผู้อ่านจึงสามารถเดาความหมายของคำที่ไม่รู้ได้ เช่น

*The fruit needed for this salad are **apples, bananas, pears, avocados, and oranges.*** สามารถเดาความหมายของคำว่า avocados เป็นผลไม้ชนิดหนึ่งได้จากคำอื่นๆ ที่อยู่ลำดับตามเครื่องหมายจุลภาค ซึ่งเป็นผลไม้ทั้งหมด (Sinatra and Dowd 1991: 224)

สรุปได้ว่าตัวชี้แนะในบริบทแต่ละประเภทมีลักษณะและรูปแบบในการสื่อความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยแตกต่างกันออกไป โดยตัวชี้แนะบางประเภทอาจมีการระบุความหมายของคำศัพท์เป้าหมายในประโยคหรือประโยคข้างเคียง โดยใช้คำที่มีความหมายเหมือนหรือคำจำกัดความโดยตรงในการชี้แนะความหมาย ได้แก่ Direct definition clues, Comparison clues และ Restatement clues ตัวชี้แนะบางประเภทผู้เรียนต้องใช้ประสบการณ์ในการสรุปหรือตีความความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ เช่น Contrast clues,

Example clues, Cause and effect clues, Description clues, Inference clues, Summary clues, Figures of speech clues และ Mood and tone clues ในขณะที่ตัวชี้แนะอีกกลุ่มหนึ่งใช้โครงสร้างกลุ่มคำหรือประโยคในการสื่อความหมายของคำศัพท์ ได้แก่ Anaphoric relation clues และ Serial comma clues

ประโยชน์ของกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท

ความสามารถในการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทถือว่าเป็นหนึ่งในกลวิธีที่สำคัญมากที่สุดในการอ่าน เป็นหนึ่งในทักษะที่มีความสำคัญที่สุดของผู้อ่านที่ชำนาญ เป็นส่วนช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์และยังช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านได้อีกด้วย นอกจากนี้กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ยังช่วยขยายวงคำศัพท์และการเพิ่มปริมาณคำศัพท์ของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนพบศัพท์คำใดมากกว่าหนึ่งครั้งในบริบทและลองเดาความหมายของศัพท์นั้นโดยใช้ตัวแนะช่วย ก็มีโอกาสรู้จักทั้งความหมายและการใช้คำคำนั้นเป็นอย่างดีจนสามารถนำไปใช้ได้ต่อไป กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จึงเป็นกลวิธีที่ผู้สอนควรนำไปเป็นส่วนหนึ่งในการสอนคำศัพท์ (Graves and Taffe 2002: 143-144; Nation 1990: 130; Oxford and Crookall 1994: 232; Rasinski et al. 2008: 20; Silberstein 1994: 107; Stauffer 1969: 275, อ้างถึงใน สุทัศน์พิบูลย์ 2550: 3; สุนิจ สุทัศน์พิบูลย์ 2550: 17-18)

นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทในการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งให้เห็นว่ากลวิธีนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ที่ดีขึ้น โดยผู้เรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและยังสามารถช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำในการบอกความหมายคำศัพท์ได้และยังช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น (Baumann et al. 2002, Gifford 1994, Mukoroli 2011, Rodriguez and Sadoski 2000, Walters 2006 และ Yang 2009)

การนำกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ไปใช้ในการสอน

กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์เป็นกลวิธีที่ต้องผ่านการฝึกฝนโดยผู้เรียน ซึ่งการสอดแทรกกลวิธีนี้ในการสอนผู้สอนต้องใช้อย่างมีแบบแผนเป็นขั้นตอน โดยมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้เสนอแนวทางในการนำกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ไปใช้ดังนี้

บิชอปและคณะ (Bishop et al. 2009: 192, 194-198) เสนอให้ผู้สอนควรแยกกลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทออกมาสอนแยกโดยเฉพาะ โดยให้ผู้เรียนทราบถึงตัวชี้แนะในบริบทประเภทต่างๆ และควรรอให้ผู้เรียนว่าในบางครั้งบริบทก็ไม่อาจสื่อความหมายของคำได้นอกจากนี้ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเดาคำศัพท์ด้วยวิธีการตั้งสมมุติฐานก่อน นอกจากนี้ผู้สอนยังสามารถนำกิจกรรมต่อไปนี้เป็นใช้เป็นการส่งเสริมการเดาคำศัพท์ได้

1. เติมคำที่หายไป (Cloze Technique) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของบริบทที่ช่วยสื่อความหมายของคำที่ไม่รู้ได้ โดยผู้สอนให้ผู้เรียนเติมคำที่ถูกกลบออกจากข้อความหรือบทอ่าน ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านบริบทที่อยู่รอบคำศัพท์ที่หายไป เพื่อใส่คำที่เหมาะสมให้ข้อความนั้นดูเป็นเหตุเป็นผล ผู้สอนอาจให้คำใบ้โดยให้ตัวอักษรตัวแรกของคำกิจกรรมนี้อาจทำเป็นกลุ่มหรือคู่ได้ในช่วงแรก หลังจากนั้นสามารถให้ผู้เรียนทำคนเดียวได้

2. แยกประเภท (Sorts) เป็นกิจกรรมที่เน้นการฝึกให้ผู้เรียนแยกประเภทของตัวชี้แนะในบริบท โดยผู้สอนคัดเลือกประโยคที่มีตัวชี้แนะประเภทต่างๆ แล้วจัดทำเป็นบัตรประโยค จากนั้นให้ผู้เรียนอ่านและคัดแยกประเภทตัวชี้แนะในบริบทที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ได้ ในขั้นเริ่มแรกผู้สอนอาจให้ผู้เรียนแยกประเภทตัวชี้แนะในบริบทจาก 2 ประเภทก่อน เช่น คำจำกัดความ (Definition clues) และ ความหมายต่าง (Contrast and negation clues)

3. หาตัวชี้แนะในบริบท (Clue Hunt) เป็นกิจกรรมที่ใช้หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนตัวชี้แนะในบริบทแล้ว โดยผู้สอนให้ผู้เรียนเปิดหาตัวอย่างประโยคหรือข้อความที่มีตัวชี้แนะประเภทนั้นๆ ปรากฏอยู่ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนบันทึกประโยคนั้นๆ ลงในตารางที่แยกประเภทของตัวชี้แนะในบริบทไว้ ในช่วงเริ่มแรกผู้สอนและผู้เรียนอาจช่วยกันหาตัวชี้แนะในบริบทร่วมกัน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นคู่หรือกลุ่มเล็กได้ ท้ายที่สุดจึงให้ผู้เรียนทำเดี่ยวแล้วจึงแลกเปลี่ยนดูตัวอย่างกับเพื่อน

สตาห์ล และนาจี (Stahl and Nagy 2006: 178-180) ได้เสนอวิธีการสอนการเดาคำศัพท์จากบริบท โดยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 อ่านและอ่านซ้ำ (Read/reread) เมื่อผู้เรียนได้พบกับคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านคำศัพท์คำนั้นและบริบทข้างเคียงคำศัพท์นั้น ซึ่งหมายถึงประโยคที่มีคำศัพท์นั้นอยู่และประโยคก่อนหน้าและหลัง

ขั้นที่ 2 อภิปราย (Discussion) ให้ผู้เรียนระบุตัวชี้แนะในบริบทที่สื่อความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้

ขั้นที่ 3 ตั้งสมมุติฐานเบื้องต้น (Initial hypothesis) ให้ผู้เรียนคาดเดาความหมายของคำศัพท์โดยให้ระบุข้อมูลต่างๆ ที่ช่วยให้สามารถเดาความหมายคำศัพท์นั้นได้ ถ้าผู้เรียนไม่สามารถเดาความหมายคำศัพท์นั้น ผู้สอนควรชี้แนะให้ผู้เรียนเห็นถึงบริบทที่สื่อถึงความหมายของคำศัพท์นั้น

ขั้นที่ 4 จำกัดความคิดหรือพัฒนาสมมุติฐาน (Placing constraints or developing hypothesis) ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนจำกัดความหมายของคำศัพท์นั้นให้ชัดเจนมากขึ้น

ขั้นที่ 5 สรุป (Summary) ผู้สอนควรช่วยผู้เรียนทบทวนสิ่งที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์นั้น

เทียร์นี่ (Tierney 2005: 310-311) ได้กล่าวถึงการสอนการเดาความหมายคำศัพท์ในบริบทโดยใช้วิธีการระบุความหมายใหม่จากบริบท (Contextual redefinition) ซึ่งเป็นวิธีการสอนโดยเน้นความสำคัญของกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้เดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ในขณะที่อ่านบทอ่านด้วยตนเอง โดยวิธีการสอนนี้เหมาะสมกับผู้เรียนทุกระดับ โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย โดยคำศัพท์ที่นำมาใช้การฝึกการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทจะต้องไม่เกิดจากการสุ่ม ผู้สอนควรตรวจสอบบทอ่านเพื่อที่จะเลือกคำศัพท์โดยเน้นคำศัพท์ที่มีความหมายสำคัญเพื่อให้เข้าใจประโยคหรือบทอ่านนั้นๆ หรือคำศัพท์ที่ผู้สอนคิดว่าอาจสร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนขณะอ่าน

ขั้นที่ 2 ผู้สอนควรสร้างประโยคอย่างน้อย 1 ประโยคที่มีตัวชี้แนะในบริบทอยู่ ถ้าประโยคเดิมมีตัวชี้แนะในบริบทอยู่แล้วก็สามารถนำมาใช้ได้เลยหรือผู้สอนอาจสร้างประโยคพร้อมตัวชี้แนะเองได้ ซึ่งควรนำเสนอตัวชี้แนะในบริบทโดยคำนึงถึงความหลากหลายของประเภทตัวชี้แนะ

ขั้นที่ 3 ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์โดยไม่ให้บริบทก่อน โดยให้ผู้เรียนเดาความหมายของคำศัพท์พร้อมการออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ให้ผู้เรียนทราบ ในขั้นนี้อาจทำในรูปกิจกรรมกลุ่มได้ โดยให้แต่ละกลุ่มเดาความหมายของคำศัพท์พร้อมให้เหตุผลของการให้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ซึ่งในขั้นนี้ไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนบอกความหมายได้ถูกต้อง ซึ่งผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเดาความหมายในเชิงขบขันก็ได้

ขั้นที่ 4 ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์พร้อมบริบทที่เตรียมไว้ โดยให้ผู้เรียนเดาความหมายของคำศัพท์พร้อมเหตุผลของการให้ความหมายของคำศัพท์นั้น ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนควรเรียนรู้ประเภทตัวชี้แนะในบริบทประเภทต่างๆ มาก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนทราบว่าการเดาความหมายของคำศัพท์ที่ปราศจากบริบทอาจให้ความหมายที่ผิดพลาดได้

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เรียนตรวจสอบความหมายของคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม หลังจากนั้นให้มีการอภิปรายเปรียบเทียบผลจากการเดาความหมายคำศัพท์ที่มีและไม่มีบริบท

บอแมนน์ และคาเมอเนุย (Baumann and Kame'enui 2004: 168-169) ได้เสนอแนวทางสำหรับผู้สอนที่จะนำกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทไปใช้ โดยเน้นให้ผู้เรียนเห็นถึงการทำงานของกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ตัวชี้แนะในบริบทประเภทต่างๆ และลักษณะวิธีการสื่อความหมายของตัวชี้แนะเหล่านั้น นอกจากนี้ควรย้ำผู้เรียนให้ตระหนักว่ากลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทอาจไม่ประสบผลสำเร็จในทุกครั้ง และให้เน้นใช้หลักอภิปัญญา (Metacognitive) ในการสอน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ดูบริบทก่อนหน้าและหลังคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย
2. เชื่อมโยงสิ่งที่รู้กับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร
3. เดาความหมาย
4. ทบทวนความหมายที่ได้คาดเดาและตรวจสอบความหมาย

เนชั่น (Nation 2003: 256-259) ได้ให้วิธีการเดาความหมายคำศัพท์ โดยวิธีการกระบวนกรอนุมาณ (Deductive procedure) และกระบวนกรอุปนัย (Inductive procedure) โดยกระบวนกรอนุมาณ เน้นให้การเดาเป็นกิจกรรมเด่น และสามารถใช้สัญชาตญาณในการเดาเข้ามามีบทบาท ส่วนมากจะนำไปใช้ร่วมกับกิจกรรมระดับกลุ่ม หรือห้องเรียน โดยมีวิธีดังนี้

- ขั้นที่ 1 เดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้จากบริบท
- ขั้นที่ 2 อ่างเหตุผลการเดาโดยใช้ตัวชี้แนะในบริบทประเภทต่างๆ
- ขั้นที่ 3 ถ้าจำเป็นให้ปรับการเดาให้เหมาะสม

ส่วนกระบวนกรอุปนัย (Inductive procedure) เป็นกระบวนกรที่เน้นตัวชี้แนะทางภาษาและไม่ใช้ความรู้เดิมในการเดาความหมายคำศัพท์ ทั้งนี้เนื่องจากในทุกบริบทจะมีตัวชี้แนะทางภาษาอยู่แต่อาจไม่พบตัวชี้แนะที่อาศัยความรู้เดิมในการเดาความหมายคำศัพท์ในทุกบริบท นอกจากนี้การใช้ความรู้เดิมในการเดาความหมายคำศัพท์ค่อนข้างให้ผลการเรียนรู้คำศัพท์น้อยกว่าการเดาคำศัพท์ที่ใช้ตัวช่วยอย่างเป็นระบบ

- ขั้นที่ 1 ระบุหน้าที่ของคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย
- ขั้นที่ 2 ดูบริบทของคำที่อยู่ใกล้ที่สุด
- ขั้นที่ 3 ดูบริบทที่อยู่ห่างออกไป โดยดูที่ความสัมพันธ์ของคำกับประโยคหรืออนุประโยค
- ขั้นที่ 4 เดาความหมายของคำที่ไม่รู้ความหมาย
- ขั้นที่ 5 ตรวจสอบความหมาย

จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการนำกลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทจะเห็นได้ว่าการสอนนั้นต้องมีขั้นตอนที่ชัดเจน ก่อนการเดาความหมายผู้สอนต้องเน้นให้ผู้เรียนหาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ก่อนทั้งจากที่ไม่มีและมีตัวชี้แนะในบริบทและให้เห็นความสำคัญและลักษณะในการช่วยแนะความหมายของตัวชี้แนะนั้นๆ ผู้สอนเน้นให้ผู้เรียนให้สังเกตการทำงานของตัวชี้แนะแต่ละประเภท นอกจากนี้มีการประเมินการใช้กลวิธีและตรวจสอบความหมายหลังจากที่ได้ทำการเดาความหมายแล้ว นอกจากนี้ยังสามารถแทรกการสอนด้วยการใช้เกมส์เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

กลวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทเป็นกลวิธีที่สำคัญในการเรียนคำศัพท์ที่ผู้สอนควรนำมาใช้ในการสอนภาษาเป็นอย่างยิ่ง แต่การสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการใช้กลวิธีและสามารถใช้ได้ต่อไปในอนาคตอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนควรเน้นผู้เรียนให้รู้จักตัวชี้แนะในบริบทประเภทต่างๆ โดยเน้นให้ผู้เรียนเห็นถึงการทำงานของตัวชี้แนะแต่ละประเภท โดยอาจเริ่มจากกลวิธีที่อยู่ในระดับง่ายก่อน เช่น Direct definition clues, Restatement clues, Comparison clues และ Contrast clues เพราะตัวชี้แนะเหล่านี้จะสื่อความหมายโดยตรงของคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้ นอกจากสามารถฝึกฝนผู้เรียนได้ง่ายแล้ว กลุ่มตัวชี้แนะเหล่านี้ยังง่ายต่อการชี้ให้เห็นถึงการทำงานของตัวชี้แนะได้อย่างชัดเจน เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจระบบในการเดาความหมายคำศัพท์แล้วผู้สอนสามารถนำเสนอตัวชี้แนะในระดับที่สูงขึ้นเช่น Cause and effect clues และ Example clues ตัวชี้แนะกลุ่มนี้ไม่ได้ชี้แนะความหมายโดยตรงของคำศัพท์แต่การเดาความหมายผ่านตัวชี้แนะเหล่านี้ก็ไม่ซับซ้อนจนเกินไปจึงเหมาะสำหรับผู้เรียนในระดับปานกลาง ส่วนตัวชี้แนะประเภท Description clues, Experience or inference clues, Summary clues, และ Mood and tone clues เหมาะที่จะนำมาสอนผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับสูงขึ้นไป เพราะตัวชี้แนะเหล่านี้จะไม่นำเสนอความหมายโดยตรงของคำศัพท์แต่ต้องอาศัยความสามารถในการสรุปความและการใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์ (Existing schema) ของผู้เรียนในการเดาความหมายซึ่งมีความซับซ้อนสูงและไม่มีรูปแบบที่ตายตัว

นอกจากนี้การสอนการเดาคำศัพท์จากบริบทผู้สอนต้องสอนอย่างเป็นขั้นตอน มีการเตรียมพร้อมก่อนการสอนโดยการเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาใช้ซึ่งควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้มาก่อน ผู้สอนอาจตรวจสอบด้วยการให้ทำแบบทดสอบคำศัพท์เพื่อหาคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้หรือให้ผู้เรียนตอบโดยตรงจากรายการคำศัพท์ว่าทราบความหมายของคำศัพท์นั้นๆ หรือไม่ การเลือกประโยคและตัวเนื้อหาบทอ่านก็มีส่วนสำคัญอย่างมาก โดยจะต้องมีตัวชี้แนะและตัวบริบทที่

พอเพียงต่อการสื่อความหมายของคำศัพท์ บางครั้งผู้สอนอาจต้องสร้างบริบทโดยแทรกตัวชี้แนะประเภทต่างและบริบทเพื่อให้ผู้เรียนเดาความหมายคำศัพท์จากตัวชี้แนะนั้นๆ ระหว่างการสอนผู้สอนต้องชี้แนะและกระตุ้นผู้เรียนให้เดาความหมายพร้อมให้เหตุผลในการบอกความหมายนั้น หลังการเดาความหมายผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบความหมายและประเมินการใช้กลวิธีการเดาของผู้เรียน ซึ่งวิธีนี้เป็นการสอนโดยเน้นกระบวนการอภิปัญญา (Metacognition) เป็นการฝึกการคิดวิเคราะห์และจัดระบบความคิดประกอบการตัดสินใจเพื่อให้ผู้เรียนสามารถปรับวิธีการสำหรับการเดาคำศัพท์ในครั้งต่อไปได้ด้วยตนเองเมื่อเจอกับบทอ่านที่แตกต่างกัน

การอ้างอิง

- ทณู เตียวรัตนสกุล. 2549. **เทคนิคพิชิตอ่าน**. กรุงเทพฯ: พ.ศ. พัฒนา.
- 2552. **คัมภีร์ Mini A-Net and O-Net for Entrance: English**. กรุงเทพฯ: พ.ศ. พัฒนา.
- สุนิจ สุตันทวีบูลย์. 2550. **อ่านอังกฤษให้สัมฤทธิ์ผล**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนีย์ แก้วกลม. 2542. **Reading skill**. อุบลราชธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- วิสาข์ จัติวัตร. 2543. **การสอนอ่านภาษาอังกฤษ (Teaching English reading comprehension)** กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Baumann, J. F., Edwards, E. C., Font, G., Tereshinski, C. A., Kame'enui, E. J., and Olejnik, S. 2002. "Teaching morphemic and contextual analysis to fifth-grade Students." **Reading Research Quarterly** 37, 150-176.
- Baumann, James and Kame'enui, Edward J. 2004. **Vocabulary instruction: Research to practice**. New York: Guilford Press.
- Bishop, A., Yopp, K., and, Yopp, H. 2009. **Vocabulary Instruction for Academic Success**. CA: Shell Education.
- Blachowicz, Camille and Fisher, Peter J. 2005. **Integrated Vocabulary Instruction: Meeting the Needs of Diverse Learners in Grades K-5**. Illinois: Learning Point Associates.
- Buikema, Michael F. and Graves Michael F. 1993. "Teaching students to use context cues to infer word meanings." **Journal of reading** 36, 6, 450-457.
- Gairns, Ruth and Redman, Stuart. 2006. **Working with words: A guide to teaching and learning vocabulary**. Cambridge: Cambridge University Press.

- Gifford, Ann Porter. 1994. "An investigation of the effects of direct instruction in contextual clues on developmental reading students' ability to increase vocabulary and reading comprehension." Dissertation Abstracts International.
- Graves, M. F., and Taffe - Watts S. M. 2002. **The place of word consciousness in a research-based vocabulary program.** Newark: International Reading Association.
- Harmer, Jeremy. 1991. **The Practice of English Language Teaching.** London: Longman Group.
- Hatch, Everlyn, and Brown, Cheryl. 1995. **Vocabulary, Semantics, and language Education.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Lehr, Fran and Osborn, Jean. 2005. **A Focus on Vocabulary.** The Regional Educational Laboratory. Pacific Resources for Education and Learning.
- McArthur, Tom. 1992. **Longman Lexicon of contemporary English.** Harlow: Longman.
- Mukoroli, Joseph. 2011. "*Effective Vocabulary Teaching Strategies for the English for Academic Purposes ESL Classroom*". **MA TESOL Collection. Paper 501.**
- Nation, I. S. P. 1990. **Teaching and Learning Vocabulary.** New York: Newbury House Publishers,
- . 2003. **Learning vocabulary in another language.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Oxford, Rebecca and Crookall, David. 1994. "Second Language Reading Among Adults". **State of the Art in Vocabulary Instruction** 22, 2, 232.
- Rasinski Timothy, Padak Nancy, Newton Rick M. 2008. **Greek and Latin Roots: Keys to Building Vocabulary.** CA: Shell Education.
- Rodriguez, M. and Sadoski, M. 2000. "Effects of Rote, Content, Keyword and Methods on Retention of Vocabulary in EFL Classrooms." **Language Learning** 50, 2, 385-412.

- Rubin, Dorothy. 1993. **A practical approach to teaching**. Boston: Allyn and Bacon.
- Silberstein, Sandra. 1994. **Techniques and resources in teaching reading**. New York: Oxford University Press.
- Sinatra, R.C. and Dowd, C. 1991. "Using syntactic and semantic cues to learn vocabulary." **Journal of Reading** 35: 224-229.
- Stahl, Steven A. and Nagy, William E. 2006. **Teaching word meanings**. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Tanathanis, Thirawat. 2009. **Reading skill development**. Bangkok: Thammasat University Press.
- Thornbury, Scott. 2002. **How to teach vocabulary**. Harlow Essex: Pearson Education.
- Tierney, Robert J. 2005. **Reading strategies and practices: a compendium**. Mass: Allyn and Bacon.
- Klingner, Janette K., Vaughn, Sharon, and Boardman, Alison. 2007. **Teaching Reading Comprehension to Students with Learning Difficulties**. New York: The Guilford Press.
- Walters, Jodee. 2006. "Methods of Teaching Inferring Meaning from Context." **RELC Journal** 37, 2: 176-190.
- Yang, Na. 2009. "Context clues and contextual guessing." **Sino-US English Teaching** 6, 5: 48-56.

